

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **D. D.**, narozený dne X.
státní příslušnost Gruzie
bytem X.

zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem
sídlem Varšavská 714/38, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2021, č. j. OAM-583/ZA-ZA11-ZA20-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2021, č. j. OAM-583/ZA-ZA11-ZA20-2021, kterým žalovaný rozhodl o zastavení podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) z důvodu nepřístupnosti podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) stejného zákona.

II. Žalobní body

2. Žalobce ve své žalobě proti rozhodnutí o opakované žádosti o udělení mezinárodní azylu namítal, že se správní orgán nezabýval novými zprávami týkající se bezpečnosti Gruzie, které v době projednání předchozí žádosti neexistovaly. Ze zpráv Humans Rights Watch z roku 2021, Rakouského federální úřadu pro cizince z roku 2021 a U.S. Department of state z roku 2020 plyne, že beztrestnost příslušníků policejních sborů je existujícím problémem v Gruzii. Z těchto zpráv plyne hrozba nebezpečí pro skupinu obyvatel, do které spadá i žalobce. Žalovaný ale řízení zastavil z důvodu, že zde absentuje nová skutečnost. Tento závěr žalobce rozporoval a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2021, č. j. 1 Azs 292/2021-51. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Ve svém vyjádření konstatoval, že posuzoval přípustnost žádosti, resp. zda došlo k novým skutečnostem, které žalobce ve své první žádosti neuvedl. Žalovaný ve svém vyjádření rozvedl, že smyslem opakovaných žádostí je postihnout ty případy, kdy se objeví nové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele. Ty ale žalovaný v případě žalobce nespatriil.

IV. Obsah správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
5. Žalobce podal dne 9. 9. 2019 svoji první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce ve svém azylovém příběhu uvedl, že měl v Gruzii autonehodu, při které vážně zranil syna svého příbuzného. Tato osoba následně začala žalobci vyhrožovat. Prostřednictvím příbuzných a známých ve výhrůžkách pokračoval i po odchodu žalobce z Gruzie. Žalobce se snažil poskytnout finanční prostředky pro léčbu syna příbuzného, ten ale zůstal navždy ochrnutý. Dotyčný příbuzný je zároveň policistou, z tohoto důvodu se žalovaný na pomoc v zemi původu neobracel.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

6. Správní orgán tuto žádost, vedenou pod č. j. OAM-804/ZA-ZA11-ZA22-2019, zamítnul jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Proti rozhodnutí správního orgánu podal žalobce dne 27. 11. 2019 žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který rozhodl o zamítnutí žaloby rozsudkem č. j. 52 Az 35/2019-19. Proti rozsudku Krajského soudu podal žalobce dne 30. 3. 2020 kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), který zrušil rozhodnutí Krajského soudu rozsudkem č. j. 8 Azs 13/2020-63 ze dne 27. 10. 2020. Krajský soud v Praze následně dne 11. 2. 2021 žalobu opět zamítl rozsudkem č. j. 52 Az 35/2019-65. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal kasační stížnost k NSS. Dne 27. 7. 2021 stížnost NSS odmítl pro nepřijatelnost usnesením č. j. 8 Azs 87/2021-37.
7. Žalobce podal dne 10. 8. 2021 svoji druhou žádost, resp. opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V opakované žádosti, v dokumentu: „*Vysvětlení k opakované žádosti o mezinárodní ochranu*“ a „*Vyjádření k řízení*“ žalobce namítal, že výhružky vůči jeho osobě od příbuzných a dalších známých v zemi původu pokračují již pátým rokem. Jeho azylový příběh se oproti předchozí žádosti nezměnil. Žalobce uváděl, nové skutečnosti, kterými se žalovaný v předchozím řízení nevyhodnotil. Ty spočívají v nových zprávách od Human Rights Watch z roku 2020 a 2021, které upozorňují na situaci kontrolních policejních složek v zemi původu, kdy je účinnost vládních mechanismů při vyšetřování a trestání zneužívání (postavení) ze strany úředníků činných v trestním řízení a bezpečnostních sil omezená.
8. Opakovaná žádost byla žalovaným rozhodnutím ze dne 24. 11. 2021, č. j. OAM-583/ZA-ZA11-ZA20-2021 zastavena podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu nepřipustnosti podle ust. § 10a odst. 1) písm. e) zákona o azylu. Ve správním řízení o opakované žádosti žalovaný došel žalovaný k závěru, že stále výhružky ze strany příbuzných nesvědčí o nových skutečnostech, tudíž nebyla naplněna přípustnost žádosti dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Dále se žalovaný zabýval obavou žalobce o možnosti ochrany v zemi původu. Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatuje, že „... sám žadatel, v současném řízení připustil, že jednání svého příbuzného sice mohl policii oznámit a je dokonce i možné, že by mohl být ten člověk za své jednání uvězněn, ale nechce, aby k tomu došlo, protože pak by se nemohl o své zraněné dítě postarat.“ Žalovaný doložil zdroje, ze kterých vycházela klasifikace Gruzie jako bezpečné země původu, a zopakoval, že žalobce nepředstavil žádné nové důkazy, které by svědčily o odmítnutí ochrany jeho osoby, a odkázal na možné nástroje ochrany, které jsou v současnosti v Gruzii dostupné.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

10. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
11. Podle § 11a odst. 1) zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které:
a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.
12. Dle § 25 písm. e) se řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neodstranil ve lhůtě stanovené ministerstvem vadu podání a v řízení nelze z tohoto důvodu pokračovat.
13. Podle judikatury NSS je hlavním účelem opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany postihnout ty případy, ve kterých se objeví závažné okolnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení, viz rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, ve kterém je také uvedeno: „Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu je tedy jakousi transpoziční syntézou problematiky podání opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany tak, jak je upravena v procedurální směrnici. Z dikce citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: 1. je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění; 2. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Ad 1. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.“
14. Podstatné pro rozhodovanou věc také je, že rozhodnutí žalovaného musí obsahovat „úvahu o tom, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení NSS ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3 Azs 21/2013-118).
15. Neshledá-li správní orgán okolnosti uvedené žadatelem za dostatečné a rozhodne o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti, stanovil NSS ve svém rozhodnutí ze dne 6. 3. 2012 č. j. 3 Azs 6/201-96 konkrétní podmínky, která musí odůvodnění správního rozhodnutí obsahovat: „Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

16. Soud shledal, že žalovaný výše uvedená podmínky v napadeném rozhodnutí naplnil. Žalovaný uvedl tvrzení samotného žalobce, že se jeho azylový příběh žádným způsobem nezměnil. Výhrůžky od jeho příbuzných pokračují již pátým rokem. Žalobce ve svém vyjádření, které nese název „*Vysvětlení k opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“ doložil nové zprávy o stavu Gruzie. Tyto zprávy, ale neobsahují nové skutečnosti, kterými se mění jeho azylový příběh nebo jeho materiální postavení. Žalobce pouze dokládá možné zhoršení postavení své osoby vůči policejním orgánům v Gruzii. Zde je ale nutné rekapitulovat, že již v prvním řízení o udělení mezinárodního azylu žalobce tvrdil, že ochranu v zemi původu žádným způsobem nevyhledával. Sám žalobce se dokonce domnívá, že by mohli jeho příbuzného zavřít do vězení, kdyby se obrátil na policii. To si ale nepřeje.
17. Žalovaný dále vzal v potaz, že tyto zprávy nemohly být obsahem prvního řízení o udělení azylu a zabýval se okolnostmi změny stavu bezpečnosti Gruzie a v souladu s třetí podmínkou došel na str. 4-5 k závěru, že v průběhu správního řízení žadatel také nesdělil, že by původce jeho potíží byly i další osoby, a rozhodně tak nelze dovozovat, že by původcem jeho problémů byly gruzínské bezpečnostní složky, jak se snažil správní orgán přesvědčit. To, že v ochraně práv jednotlivců v Gruzii může docházet k individuálním excesům, jak o tom hovoří i žadatelem zmiňované zprávy, ještě neznamena, že se jedná o jev v Gruzii běžný, kterým by měl být jmenovaný osobně dotčen. Již samotný fakt, že Gruzie byla zařazena na seznam bezpečných zemí, svědčí o tom, že země splňuje základní demokratické principy a nedochází zde obecně a soustavně k pronásledování, mučení. Hodnocení, zda zemi lze považovat z pohledu azylového řízení za bezpečnou, se zakládá na řadě zdrojů, informací, zejména informací z jiných členských států, od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a další. Žalovaný došel v této části svého odůvodnění k závěru, že v Gruzii nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost výše jmenovaného, tedy od 31. 10. 2019, resp. 27. 7. 2021, kdy NSS rozhodl o odmítnutí kasační stížnosti, ani k žádné změně, která by mohla představovat skutečnost ve smyslu ustanovení §11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v §12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle §14a zákona o azylu.
18. Soud ve shodě s žalovaným shledal, že zprávy, které žalobce uvedl ve své žalobě, nemohou mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Nové skutečnosti uvedené žadatelem v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vytvářet takovou situaci, ve které se zásadním způsobem změní postavení žadatele oproti předchozímu stavu, který byl zkoumán v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
19. Žalovaný vycházel ze zprávy Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu (stav listopad 2020) a z Informace rakouského Federálního úřadu pro cizince a azyl (BFA) z 29. 3. 2021. Z těchto zpráv nelze vysledovat žádné zásadní změny v zemi původu žalobce. Naopak z těchto zpráv plyne, že téma beztrestnosti při případech zneužití pravomoci je i oproti minulému období stále aktuální, v tomto směru probíhají reformy, lze tedy předpokládat v tomto směru spíše vývoj k lepšímu (strana 3 Informace rakouského Federálního úřadu pro cizince a azyl). Soud tak ve shodě Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

s žalovaným shledává, že žalobcem odkazované zprávy nepředstavují nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Ostatně problémy s kontrolou jednání policistů žalobce namítal i v řízení o jeho předchozí žádosti, toliko s odkazem na zprávu Human Rights Watch z roku 2020 (nyní z roku 2021), v této souvislosti soud odkazuje na znění usnesení NSS ze dne 27. 7. 2021, č. j. 8 Azs 87/2021-37, kterým byla odmítnuta kasační stížnost žalobce pro nepřijatelnost. NSS v tomto usnesení dále uvádí, že žalobcova skepse vůči neschopnosti gruzínských státních orgánů zjednat nápravu je pouze hypotetická. Ve vztahu ke Gruzii již NSS v usnesení ze dne 31. 5. 2018, č. j. 7 Azs 90/2018-44, mimo jiné uzavřel, že „v zemi funguje možnost uplatnění práv občana na různých úrovních, vč. odvolání a přezkumu. Je možné se reálně domáhat prověření postupů policie, v zemi má rovněž poměrně silné postavení veřejný ochránce práv.“ NSS zdůraznil, že pouhá skutečnost, že stěžovatel prostředek ochrany v zemi původu nepovažoval za účinný, neznamená, že účinným nebyl. Ani argumentace žalobce týkající se závěrů zprávy o neexistenci dostatečné kontroly nad výkonem policejních orgánů v Gruzii nemohla dle NSS s ohledem na výše citované závěry judikatury nahradit skutečnost, že žalobce na jakýkoliv formální postup zcela rezignoval.

20. Žalobce v problematice nových skutečností odkazoval na recentní judikaturu NSS ze dne 19. 10. 2021, č. j. 1 Azs 292/2021-52. Soud konstatuje, že dané rozhodnutí řeší otázku: 1) aktuálnost podkladů pro vydání rozhodnutí žalovaným a 2) reflexi recentní judikatury NSS ohledně stavu bezpečnosti Iráku, kde se v posledních letech opakovaně situace zhoršuje (viz rozhodnutí ze dne 9. 2. 2022, č. j. 5 Azs 66/2021-39). Výše uvedený příklad Iráku ale nelze vztáhnout na žalobcův případ, který se týká Gruzie. Aktuální judikatura NSS naopak stále považuje Gruzii za bezpečnou zemi původu např. usnesení ze dne 1. 9. 2022, č. j. 3 Azs 105/2021-77; ze dne 29. 6. 2022, č. j. 2 Azs 30/2022-47; ze dne 14. 4. 2022, č. j. 10 Azs 515/2021-64; ze dne 15. 2. 2022, č. j. 4 Azs 325/2020-33; ze dne 15. 12. 2020, č. j. 1 Azs 309/2020-41; ze dne 12. 11. 2020, č. j. 1 Azs 318/2020-31.
21. Soud ze všech shora uvedených důvodů žalobu neshledal důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. října 2022

JUDr. Lenka Loudová, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.